

biceg, a telefon tücsökként ciripel, a hőmérő
némán fölakasztja magát, az is költő,
a hamutartó borongva gyászol, a fésű röhög.
Hol végződök én és hol kezdődik a világ?

LEHUNYOM A SZEMEM: ÁLMODOK

Lehunyam a szemem: álmodok,
kinyitom a szemem: ébren vagyok.
Derűsen utánozom az eget: nappal
és éjszaka, aztán szorongva valami
mást: élünk, meghalunk; egy rugóra
járak a világgal, csak én néha eltévesztem.

Ágh István

VÖRÖSMARTY-APOKRIF

Jöjj felém bor, mintha lányként
szállnál,
magasodból borítód bo-
ritsd reám.
Sárga az, mint téli alkony,
szélvörös,
ködben ülök égi parton,
víz előtt.

Hallgatom az érkezésed,
csobbanás,
cuppanás és csókba hajló
ámulás,
korty, amit most mélyből vélek,
aroma,
egész testem régiséges
amfora.

De előbb még húzni kéne,
mint ahogy
erre vártam ötven éve,
gyalogos,
kinek csiger, s más ily fertő
csak jutott,
büzlő bendő, nyekergő has
elég sok.

Nem voltam én hazafias
italos,
csak olyan, mint vizesárok-
ban halott,
kinek ahogy mult a lelke,
énekelte,
nem figyelt a kész ütemre,
s elpihent.

Jég a száján, most a számon
szoknyaszél,
Somló-szötte, Tokaj-küldte
sárfehér.
Éljen minden bájos asszony!
elmulok,
markomban pohárcöcsükkel
álmodok.

ARANY JÁNOS-APOKRIF

Lomhábbak az évek,
órái megértek,
s hulltanak el
oly sok csupa-ének
önkínja-dicséret
műveivel.

Torlódik a zajló
jég, ver az ajtó
szárnyahegye,
s bent kéjben aranyló
dunyhába dagasztott
éjfelete.

Tél kompjai állnak,
szállhatsz a Dunának
árja felett,
fagyban külön arcod
kell visszapofoznod,
hogy te lehess.

Marcel Proust

HÚSVÉTI SZÜNIDŐ

Lóránt Zsuzsa fordítása

Tököfikók a regényírók, akik napokban és években számolnak. Egy faliórának talán egyformák a napok, de az embernek nem. Vannak meredek és nyomasztó napok, amelyeket a végtelenségig tart megmászni, és lankás napok, melyeken dalolva szá-
guldhatsz lefelé, amilyen sebesen csak bírsz. Hogy bejárják a napokat, főképp a kissé ideges természetű emberek, képesek kényük-kedvük szerint többféle „sebességbe” kapcsolni, akár az autók.

Vannak aztán oda nem illő, közbeekelt napok, amelyek egy másik évszaktól érkeznek, más éghajlat alól. Párizsban vagy, tél van, s mégis, már félálomban érzed, hogy tavaszi, szicíliai reggel virrad rád. Az elgördülő villamos első zajából megtudod, hogy nem esőben ázik-fázik, hanem kék ég felé tart; a különböző hangszerekre fortélyosan megírt ezernyi népi téma, az üstfoltozó kürtjétől a kecskepásztor sipjáig a reggeli dal-
lam megannyi könnyed szólama olyan, akár egy „Ünnepi nyitány”. És az első napsugár érintésére dalra fakadunk, akár csak Memnon szobra. Sőt még csak időváltásra sincs szükség, hogy érzékenységünk, belső zeneiségünk hangszíne hirtelen megváltozzék. Akárha tudós készülékekkel idéznénk elő tetszés szerint a természetben ritkán és szabálytalanul előforduló jelenségeket – a nevek is, az ország- és városnevek ködöt, napsütést, felhős égboltot varázsolnak elénk.

Gyakran megesik, hogy a többihez látszólag hasonló napok egész sorozata oly tisztán válik el egymástól, mint egy dallammotívum egy merőben más dallammotívumtól. Eseményeket elmesélni olyan, mint pusztán szöveggönyv alapján ismertetni egy operát; ám ha regényt írnék, arra törekednék, hogy megkülönböztessem az egymást követő napok zenéjét.

Emlékszem, gyermekkoromban apám egyszer elhatározta, hogy a húsvéti szünidőt Firenzében töltjük. Nagy dolog a *név*, egészen más, mint a *szó*. Életünk során a nevek apránként szavakká változnak; felfedezzük, hogy egy Quimperlé és egy Vannes nevű város vagy egy Joinville és egy Vallombreuse nevű úr közt talán nem is akkora a különbség, mint a nevük közt. Csakhogy a nevek eleinte makacsul tévútra vezetnek; a szavak apró, világos és megszokott képeket mutatnak a dologokról, mint amilyenek az iskola falán függnek, hogy megvilágítsák, mi a gyalupad, a juh, a kalap, s e dologok